

TES + VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXXV. évfolyam 1 szám

2025. január

**MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK ÁLDÁSBAN GAZDAG
ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNUNK!**

„Kedves Testvéreim, Kedves Gyülekezet!

Alig költöztünk Budapestre, megkeresett Kántor Tamás testvér a kérdéssel, és ennek nyomán elvállaltam az ügyintézői szolgálatot az átmeneti, lelkipásztor nélküli időszakra. Aztán alig melegegett meg a pad alattam a gyülekezetben, máris megkeresett Huszta Tibor testvér egy cikk írásának kérésével. S azt gondolom, ilyen helyzetben egy írást a bemutatkozással kell kezdenem.

36 éves lelkipásztori szolgálatom alatt ritkán fordultam meg a József utcai gyülekezetben. Ünnepek, egyházi és egyházkerületi rendezvények adtak csak lehetőséget megismerni a gyülekezeti termet, mégis több ismerőssel találkozhattunk ez év őszén. Fiatalkori kortársak most a gyülekezet vezetésében szolgálnak, jó látni őket, és egy másfajta kapcsolatban együtt szolgálni velük. Hosszú diákélet után megházasodtam. Simon Ági Pestlőrincről vállalta a közös életet velem. Akkor már számíthatott rá, hogy a férj és a család mellett lelkipásztornéi szolgálat is jár ezzel. Soltvadkerti körzetben kezdtük életünket, majd Budapestre kerültünk, egy kis ifjúsági munkás kitérő után angyalföldi lelkipásztor lettem. 2010-ben költöztünk Pécsre,

ahol az utolsó majd' 15 évet szolgáltam. Lelkipásztori munka mellett szinte végig volt egyéb felelősségem is: ifjúsági munka, missziós szervezés, kerületi munka, Családi Szolgálat, Eklézsia Munkacsoport, Országos Tanács. Örömmel szolgáltam mindezekben, és természetesen a nyugdíjkorhatár elérésével nem terveztem teljesen abbahagyni a tevékenységeimet. Mégis vártuk már nagyon, hogy gyermekeink közelébe kerüljünk és hogy beköltözhessünk saját házukba. Eddigi szolgálati helyeimen hosszú múlttal rendelkező gyülekezetekben végeztem a munkát. Mindig is azt láttam, hogy szükség van új lendületre, új gondolkodásra, új formákra. Körülöttünk folyamatosan változik a világ, melynek adottságait nem hagyhatjuk figyelmen kívül, ha meg akarjuk valósítani küldetésünket. Ez pedig az új lehetőségekkel való bátor szembenézést igényel tőlünk, keresztyénektől. A gyülekezetplántálási mozgalom már a 90'-es években felledült, mégis az Úrtól azt kaptam, hogy nem új gyülekezetek létrejöttében kell tevékenykednem, hanem a régebbiek átformálódását segíteni. Tanúja lehettem két gyülekezet útkeresésének is, és tapasztalhattam, milyen fájdalmas is lehet a régi, sok élmény emlékét felidéző szokásokat elengedni, megtalálni az új, közös

istenélményeket. De azt is láthatam, hogy idősebb testvérek felismerték, hogy a Gyülekezet jövője már nem rajtuk múlik, és azt is, hogy fiatalosabb gondolkodással is lehet Isten közelében élni és szolgálni.

A József utcai gyülekezetben amellett, hogy besegítek a szolgálatok végzésébe és támogatom az előljárók munkáját, a legfontosabb feladatomnak tekintem, hogy keressük közösen a további utat és a következő lelkipásztort. Hálás vagyok Istennek, hogy nem kell mélységes sebeket begyógyítani, rendezetlenségeket helyrehozni, széthúzó gyülekezetet egységbe kovácsolni. A gyülekezet él és működik – köszönhető ez az egységes és harmonikus vezetésnek, meg a szolgálatkész munkatársaknak. Nem utolsó sorban a leköszönt lelkipásztornak is, hiszen egy jó pásztor erős munkatársakat vesz maga mellé, és nélkülözhetővé teszi magát. Nos, az előretekintés és az útkeresés jegyében szeretném az alábbi gondolatokat is megfogalmazni: milyen a gyülekezet, mely keresi lelkipásztorát?

Egy gyülekezet életét hasonlíthatnánk egy folyóhoz. Forrása van, az a pont, amikor elkezdődött léte. Isten megszólított embereket, akik megismerték őt, és egy közösséget alkottak. Először kis patakként indult, majd egyre nőtt, ahogy csatlakoztak a megtérők. A folyóból lehet folyam is, de száraz időszakban akár megcsappanhat a vízhozama... Még mielőtt nagyon belemerülnénk a gondolatba, álljunk meg egy pillanatra! A Biblia sehol nem hasonlítja folyóhoz Isten népét. Más képeket

használ erre, melyek jobban kifejezik például azt a felelősséget, melyet mi, a Gyülekezetben élők is hordozunk. Menyasszony, aki tudja, kinek tartozik hűséggel, várja a dicsőséges kapcsolat kiteljesedését. Épület, ház, melynek építői vannak, melynek növekedni kell a téglák önépítő folyamatának segítségével. Templom, mely a Fenséges lakóhelye. Test, melyet sejtjei a maguk meghatározottságának megfelelően felépítenek és működtetnek. Nyáj, mely követi pásztorát, elfogadja gondoskodását, táplálását.

Nyáj, mely soha nincs Pásztor nélkül. A Pártfogó, aki mellénk állt, mint Megváltó, nem hagyott magunkra. A Másik Pártfogó jelenlétével mindig mellettünk van. Hiány legfeljebb szolgálattevőkben, munkatársakban van. „Formám nem volt elrejtve előtted, amikor titokban formálódtam és alakultam, mintegy a föld mélyében. Szemed látta alakatlan testemet, és könyvedben ezek mind le voltak írva, és a napok is, amelyeket rendeltél számomra, holott még egy sem volt meg közülük.” (Zsolt 139:15-16)

Vajon, ha a hívő ember önmagáról elmondhatja Dávid szavait, nem szabad-e a gyülekezetre is értenünk? Nem volt-e meg Isten gondolatában, tervében már jóval létrejövete előtt a József utcai gyülekezet? Nem gondoskodott-e hosszú évtizedeken keresztül viharok közt és napsütéses időben egyaránt? És nem készíti-e már a következő időszak áldásait is annak, akik kérik és várják?

Lelkipásztort kereső gyülekezet tehát békességes nyugalommal él és

szolgál tovább is. Bízunk a Jó Pásztorban, és mindazokban, akiket korábban, és azokban is, akiket most állít oda valamilyen szolgálatra. Mert az ilyen időszak alkalmas arra, hogy kiderüljenek adottságok és ajándékok, elinduljanak, vagy más szintre lépjenek szolgálattelvők. Folytasd tehát szolgálatodat, ragadd meg az új lehetőségeket, keresd azt, amire az Úr elhívott!”

Macher Tivadar

JÉZUS BENNÜNK

Most mi vagyunk Jézus szeme,
meglátja a bűn hatalmát,
elnyomott szegények felett,
keményszívűek uralmát.

Most mi vagyunk Jézus szája,
ajkunk által most Ő beszél,
szavát viszi a Szentlélek,
Sebesebben, mint földi szél.

Most mi vagyunk Jézus keze,
megsimogat, könnyet töröl,
mellé áll, akit bánatanak,
meg inti azt, aki pöröl.

Most mi vagyunk Jézus lába,
az Ő földi lába helyett,
viszi lelki éhezőknek,
az égi lelki kenyeret.

Most mi vagyunk Jézus szíve,
megszán sántát, bénát, vakot,
így ahol Őt befogadják,
bánat helyett, öröm van ott.

Jézus így szolgál mibennünk,
amíg mennyből vissza nem tér,

lám így lehet az életünk,
itt a földön templom, szentély.

Pecznyik Pál

Hogy kezdjük az új évet?

Eljött az új év, és ilyenkor sokan átszerveznek, fogadkoznak, reménykednek. Ki ne tervezne valamit, amit sokszor szeretett volna, és most ráadja a fejét, akar valamit, és reméli jó dolog lesz belőle.

Mi hívő emberek is bizonyára így vagyunk ezzel. Nagyobb gond és igyekezet kerülne például a naponkénti bibliaolvasásra. Olvastunk sokféle áhítatos könyvet, azzal a tudattal tettük, hogy a közösségen kívüli kiadványok talán lélekemelőbbek lesznek. Én el akartam dönteni azt, hogy a saját Áhítat Naptár jó-e vagy nem? Rég voltam már 21 éves, amikor elkezdtem olvasni a "Vezérfonalat", és számos változata után az idén az 5 utolsó hónapból kivettem sok részletet, 270 ajánlott idézetet elemeztem, mígnem arra jöttem rá, hogy a mi Áhítat Naptárunk a leginkább ökumenikus, nagyon jól magyarázza az írást és rendkívül széleskörű ismeretet tartalmaz. Itt is leírom, hogy jobbat a mienknél nem találtam. Nagyon megköszönöm annak a bizottságnak, amelyik ekkora fáradságot fordított Isten igéjének tanulmányozására.

Ha a bibliaolvasást nem hanyagoljuk el, és ahol még a családi élet le-

hetővé teszi, az asztalt körül ülve mindnyájunk előtt imával és ének-léssel egészítjük ki a napi áhítatot, a leginkább üdvösséges fáradságot fordítjuk saját szellemi életünk javára. Előadás, tankönyv, regény, de főleg televíziós program nem pótol semmit sem új divatjaival, nyomogatható gombjaival és sokféle elfoglaltságot adó pótlékjaival. Az életnek könyve azonban nem pótlék, tökéletes valóság. A legjobb szabályzat és szabad választáshoz lehetőség, hogy a sokféle szórakoztató dolog között, megtaláld azt, ami a méltó hozzánk. A közösségünknek javát legszabadabb nyitottsággal az életünkhöz igazítva egyeztetjük.

Szebeni Olivér

Az új évéd!

Az új évéd fényben állva,
január szíved kitárja,
bőséget és reményt hozzon,
ne merengj a régi gondon!

Hazád, s Istened a békéd,
nyugalmodat tartsd meg végképp,
boldogság és a szeretet
fogja mindig a kezedet!

Naptár lapjai peregnek,
idő hátára emelnek,
körforgásban perc az élet,
hittel éld meg az új évéd!

Tóth Enkö Enci, Forrás: POET.hu

Gyülekezeti életképek, beszámolók

Nyugdíjasok karácsonya

December 15-én gyülekezetünk alagsori termében idén is kedves összegyülekezése volt a nyugdíjas testvéreknek. A gondosan és nagy széperzéssel megterített asztalok körül leülve ízletes ételeket fogyasztva kezdődött a karácsonyi ünneplés. Ügyintéző lelkipásztorunk is, mint első-körös nyugdíjas párt igei gondolattal irányította a figyelmet a lényegre. Több testvér is, akik a nagy gyülekezet elé nem gyakorta állnak ki, itt felálltak és megemlékezve elmondták, hogy milyen személyes emlékeik vannak a korábbi karácsonyokról. Volt, aki gyermekkorában elmondott versét most nekünk is elszavalta. Két testvérnő pedig meglepett mindenkit régi, kevésbé ismert ének eléneklésével. Azokról a testvérekről, akik most már nem velünk ünnepeltek, hanem előrementek, neveik spontán felsorolásával is megemlékeztünk. A Testvérgyülekezetből is voltak velünk együtt karácsonyozók. Az alkalom végén névre szólóan minden jelenlévő egy szép nagy csomag ajándékot kapott, melynek része volt a jövő évi áhítatos könyv is, melyet ez a korosztály igencsak értékelt. A „madarak csicseregtek” hogy az ajándékcsomagok készítésénél egy kisgyermek is segédkezett. Majd hazaindultunk. A gyülekezet más korosztályú testvérei pedig kémlélték, hogy kinek van szüksége segítségre a hazaszállításban és saját autójukban biztonságban

hazavitték idősebb testvéreiket. Minden szépen és jó rendben történt. Köszönjük a szervezést, kivitelezést minden csendes, szorgos segítőnek.

*Józsáné Kati
(aki nyugdíjas, de még nem dolgozta fel)*

LEHET

Fiatalon is lehet reménytelenné válni,
félve, mindent, sötétben látni,
Isten nélkül roskadozva járni,
bűnöktől betegen, halálra várni.

Öregén is lehet egyre szebbet remélni,
imádkozva szolgálni és szeretni,
bátran Istenben bízni, derűsen látni,
szentségben örök életre várni.

Szász Anna-Mária

Innen – onnan

TEGYÉK MEG MOST

Az esti iskolán, ahol tanítok, nemrégiben elkövettem a "megbocsáthatatlant". Házi feladatot adtam az osztályomnak! Egész pontosan azazal bíztam meg őket, hogy a következő hét folyamán menjenek oda valakihez, akit szeretnek, és mondják meg ezt neki. Olyasvalakit válasszanak, aki még sohasem hallotta tőlük ezeket a szavakat, vagy ha mégis, akkor már nagyon régen. Ez így nem hangzik nagyon nehéznek, amíg nem tisztázzuk, hogy tanulóim túlnyomó része elmúlt harmincöt, és abba a nemzedékbe tartoznak,

amelynek tagjaiba azt sulykolták bele, hogy az érzések kifejezése férfihoz méltatlan viselkedés. Így aztán egyesek számára rettentően kemény erőpróbát jelentett a dolog.

A következő óra elején megkérdeztem, van-e kedve valakinek elmondani, mi történt, amikor végrehajtotta a feladatot. Határozottan arra számítottam, hogy nő lesz a jelentkező, de ezen az estén az egyik férfi emelte fel a kezét. Úgy tűnt, nagyon megindult, kissé meg is rázta az ügy. - Eléggé haragudtam magára, Dennis - kezdett bele, miután mind a -száznyolcvanöt centijével kihúzta magát -, amikor megkaptuk a házi feladatot. Egyrészt nem jutott eszembe egyetlen alkalmas egyén sem a környezetemből, másrészt meg kicsoda maga, hogy ilyen személyes dolgokba avatkozzék? De hazafelé menet megszólalt a lelkiismeretem. A szememre vetette, hogy pontosan tudom, kinek kellene valómást tennem. Tudja, öt évvel ez előtt csúnyán összeütköztünk az apámmal, s azóta nem is békültünk ki igazán. Kerültük egymást, jóformán csak karácsonykor és más elmaradhatatlan családi ünnepeken találkoztunk, de még olyankor is alig váltottunk egy-két szót. Így hát kedden, mire kiszálltam a kocsiból, már meg is győztem magamat, hogy felkeresem az apámat, és megmondom neki, hogy szeretem.- Szinte hihetetlen - folytatta a férfi-, de már a puszta elhatározástól mintha nagy kő esett volna le a szívemről. Otthon berohantam a házba, a feleségemhez. Már lefeküdt, de felébresztettem. Amikor meghallotta, mire készülök, szinte kirepült az ágy-

ból, átölelt, és házasságkötésünk óta először láttam sírni. Fél éjszaka beszélgettünk. Csodálatos volt! - sóhajtott. - Másnap kora reggel magamtól felébredtem. Alig tudtam aludni az izgalomtól. A szokottnál előbb mentem be a munkahelyemre, és két óra alatt többet végeztem, mint az egész megelőző napon. Kilenckor felhívtam apámat, hogy benézhetnék-e hozzájuk munka után. Mikor felvette a telefont, egyszerűen megkérdeztem: "Apa, beugorhatnék ma délután? Mondanom kell neked valamit." "Igen? Na és mit?" - mormogta, mire biztosítottam, hogy nem tart sokáig, így végül beleegyezett. Fél hatkor csöngettem be a szüleimhez, azért fohászokodva, hogy apám nyisson ajtót. Félttem, ha anyám jön ki a csöngetésre, inamba száll a bátorságom, és inkább neki mondom, amit apának szántam. De mintha kezemre játszott volna a szerencse, mégis apa jött. Nem vesztegettem az időt, beléptem, és rögtön így szóltam: "Azért jöttem, hogy megmondjam Szeretlek,apa!" A férfi egy pillanatra elhallgatott. - Apám arca mintha átalakult volna. Vonásai a szemem láttára lágyultak meg, ráncai szinte kisimultak, és eleredt a könnye. Felém nyújtotta a karját, átölelt, és így válaszolt: "Én is szeretlek, fiam, de soha nem voltam képes kimondani." Újabb szünet. Nem akartam megtörni a pillanatot varázsát, mozdulatlanul dermedtem. Anyám jött oda könnyes szemmel. Csak intettem és egy puszit dobtam neki. Még egy kicsit átölelve tartottuk egymást apámmal, aztán elmentem. Hosszú ideje nem éreztem magam ilyen csodálatosan, de nem azért álltam fel most. Két

nappal azután, hogy meglátogattam apámat, aki régóta szívbetegebben szenved, de nem árulta el nekem, szívrohamot kapott, és a kórházban kötött ki. Azóta eszméletlen, nem tudom, életben marad-e.

Úgyhogy csak azt szeretném mondani mindenkinek: Sose halogassák azt, amit meg kell tenniük! Ha tovább várok az apámmal, talán soha többé nem adódik alkalom. Használják ki az időt, és tegyék meg most azt, amit kell!

Közreadta: Huszta Anni

Még egyszer

"Semmi, de semmi nem sikerül!"

Még egyszer kivetni a hálót.

Még egyszer egy szelíd szót szólni.

Még egyszer elindulni a másik felé.

Semmi, de semmi nem használ!

Még egyszer kinyújtani a kezét.

Még egyszer megértést kérni.

Még egyszer bátorítóan szólni.

"Torkig vagyok már!"

Még egyszer levelet írni.

Még egyszer a veszélyre utalni.

Még egyszer megpróbálni.

"De hát hányszor még?"

Még egyszer.

Fabiny Tamás

A VIRÁG

Valaki jó ideje gondoskodik róla, hogy vasárnaponként friss rózsát tűzhessek az öltönyöm hajtókájára. Mivel minden vasárnap megkapom, fel sem tűnik. Természetesen jól esik, és méltányolom, de megszo-

kottá vált. Egyik vasárnap azonban egészen különlegessé lépett elő a gesztus. Az Istentisztelet után fiatalember lépett hozzám. - Elnézést, tiszteletes úr, mit tetszik csinálni a virágjával? Először azt sem tudtam, miről beszél, de aztán felfogtam. - Erre gondolsz? - mutattam a gomblyukamba tűzött rózsára. - Igen, mert ha úgyis el tetszik dobni, akkor szeretném megkapni. Elmosolyodtam, biztosítottam, hogy megkaphatja a virágot, és könnyedén megkérdeztem, mi célja vele. A kis legény, aki tán tízéves, ha lehetett, felnézett rám, és azt mondta: - A nagyinak adom. Az anyukámék tavaly elváltak. Először anyuval laktam, de mikor újból férjhez ment, azt mondta, költözzek apuhoz. Akkor egy darabig apuval éltem, de azt mondta, nem maradhatok tovább, és a nagymamához küldött. A nagyfi olyan jó hozzám. Finomakat főz, és gondot visel rám. Mindent megtesz érttem, hát legalább egy szál virágot szeretnék adni neki. Amikor befejezte, alig tudtam megszólalni. A szemem megtelt könnyel, a történet egészen szíven ütött. Lehajoltam, kivettem a gomblyukamból a rózsát, és azt mondtam: - Nézd csak, a szószék előtt ott az a nagy csokor. Minden héten másik család hozza a templomba. Vidd csak el a nagymamádnak, mert ő érdemli meg a legjobban! A fiú utolsó mondatától végképp elérzékenyültem. Örökké emlékezni fogok a lelkendezésére: - Milyen gyönyörű nap! Csak egy szál virágot kértem, és egész csokorral kaptam!

John R. Ramsey tiszteletes után

Szeretet lánc! Kössd egybe
Szívét nagyoknak s gyermekeknek!
Gyűlölség! Légy úgy eltemetve,
Hírét se halljuk létednek!
Ez országnak minden lakója
Egymást szeresse, védje, ójja:
Naggyá ország csak így lehet -
- Csudát művel a Szeretet.

Benedek Elek

Gondolatok

- Az idő múlása arra szolgál, hogy az ember lehetőséget kapjon a fejlődésre, hogy bölcsébbé váljon, kiteljesítse önmagát. (Marlo Morgan)
- Jézusért nem rajongani kell, hanem Vele bensőleg azonosulni kell. Őt vállalni kell. (Cseri Kálmán)
- A jellemünk adott, de csak akkor ismerzik meg, ha próba elé állítanak minket. (Gordon Dahiquist)
- Nincs erősebb, mint ez a két harcos: a türelem, meg az idő, ezek mindenre képesek, (Lev Tolsztoj)
- Ne feledjétek, hogy nem az idő oldja meg a dolgokat, hanem az, hogy mit kezdtek a nektek rendelt idővel. (Robert Larson)
- A tudásra fordított befektetés fizeti a legmagasabb kamatot. (Franklin)

- Az, aki vagy, Isten ajándéka neked. Az, akivé válhatsz, a te ajándékod Istennek! (Dan Millman)
- Bizonyos gondolatok olyanok, mint az imádság. Vannak pillanatok, amelyekben - akármilyen a testtartásunk, a lélek térdre borul.
- Akit szeretsz, annak Egész lelket áldozz. (Reményik Sándor)

Gyerekszáj

Mark Twain, a híres amerikai író és családja európai körúton vett részt, és diadalútján szinte minden ország uralkodója meghívta őket vacsorára. Amikor az egyik nagy uralkodó udvarában voltak, kislányuk megjegyezte: - Apa, te hamarosan mindenkit ismerni fogsz - Istenen kívül.

Gyülekezetünk betegei

Almádiné Tóth Katalin	Soltész László
Husza Tiborné	Sovjural Emma
Janó Pál és neje	Stubnya Tiborné
Juhász Gyuláné	Szabó Istvánné
Kiss Emil	Szikszai Lajosné
Kovács Lászlóné	Szlepák- Kiss Tamara
Lőrincz-Szlepák Otília	Veress Sándor és neje
Németh Györgyné	Vékony Józsefné
Puskás Zoltán és neje	Vida Sándorné

"Mindenne van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem." (Filippi 4:13)

Gyülekezetünk idős, beteg, megfáradt testvéreit hordozzuk imádságainkban. Lehetőségeink szerint látogassuk őket. Beszélgessünk, imádkozzunk velük, értük. Egy telefonhívás, pár soros levél, ígés kártya is nagy örömet okoz számukra.

Hirdetés

Szeretettel jelezzük a Testvéreknek, hogy adományukat elektronikus utalással is megküldhetik a Gyülekezet számlaszámára. Misziós adakozást: OTP bank

Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet
számlaszáma: 11708001-20052126-

Budapest József Utcai

Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest,

VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

„Folyóirat” rovatban is olvasható

újságunk!

Rendszeres alkalmaink

Vasárnap

9:30 imaóra,

10:00 istentisztelet

Szerda este 18:00 bibliára

utána énekóra